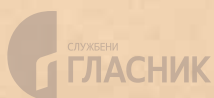

Izgubljena duša

Tekst Olga Tokarčuk

Slike Joana Konseho

S poljskog prevela
Milica Markić

Bio jednom jedan čovek koji je baš mnogo i baš brzo radio i svoju dušu je odavno negde daleko ostavio za sobom. Bez duše je, štaviše, dobro živeo – spavao, jeo, radio, vozio automobil, čak i igrao tenis. Ponekad mu se ipak činilo da oko njega puca ravan, da se kreće po praznom listu papira sveske iz matematike, prekrivenom sa svih strana jednim te istim kvadratićima.

Kad jednom, gle, kako je bio jednako na putu, taj čovek se usred noći probudio u hotelskoj sobi i osetio da nema vazduha. Pogledao je kroz prozor i nije bio načisto u kojem gradu se nalazi – s prozora hotela svi gradovi su isti. Nije bio siguran ni kako se tu obreo ni zašto je ovamo došao. A nažalost – zaboravio je i kako se zove. Čudno je to kad ne znaš kako da se sebi obratiš. Zbog toga je prosto-naprosto ćutao. Celog jutra nije izustio ni reči, i usamljen tako zgrozio se – kao da u njegovom telu više nikog nema. Kad priđe ogledalu u kupatilu, nije više znao kakav je, video je sebe kao razvejan trag. Za trenutak mu se učinilo da se zove Andžej, pa je bio siguran da je Marijan. Naposletku, zapanjen, na dnu kofera pronašao je svoj pasoš i video da se zove Jan.

Sutradan pođe kod stare i mudre lekarke, a ona mu ovako reče:

– Ako ko ima moć da pogleda na nas odozgo, video bi po svoj zemlji ljude kako žure, u znoju, sustale, veoma iznemogle, i njihove duše koje kasne za njima, izgubljene. Iz toga nastaje velika pometnja, duše gube glave, a ljudi ostaju bez srca. Duše znaju da su izgubile svog domaćina, ali ljudi često ne shvataju da su izgubili svoju dušu.

Jana je veoma uznemirila ta dijagnoza.

– Kako je to moguće? Da li sam i ja izgubio svoju dušu? – upita.

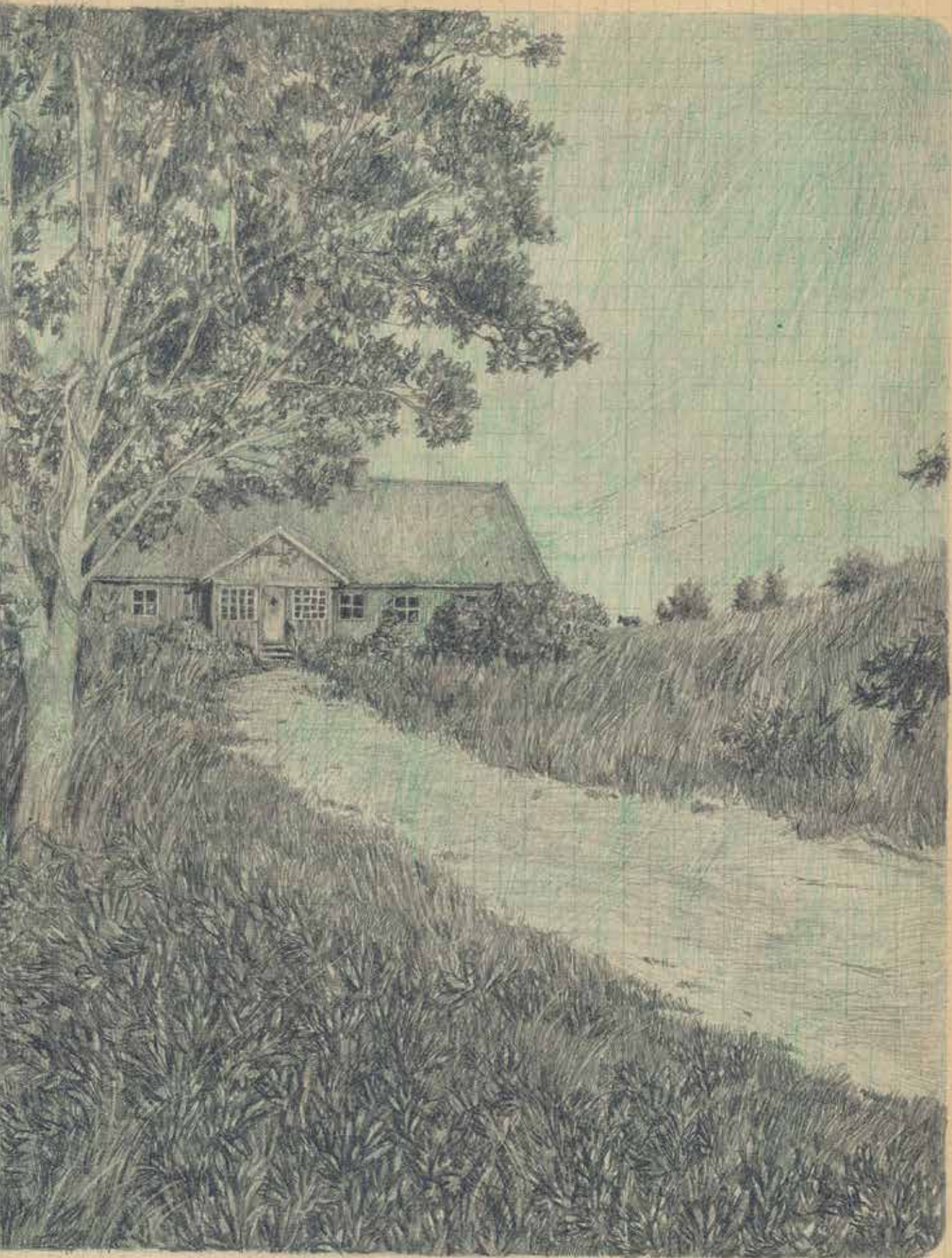
Mudra lekarka odgovori:

– To je zbog toga što je brzina kretanja duša manja od brzine tela. Duše su od davnina, zato se i kaže da su postale odmah za Velikim praskom, dok se kosmos još nije tako rasuo, pa je i dalje mogao da se ogleda. Pobrinite se za svoje mesto i pričekajte svoju dušu. Samo sedite i mirno čekajte. Sigurno je sada tamo gde ste vi bili pre dve-tri godine. Čekanje može da potraje. Drugog leka nema.

Tako je i učinio taj čovek po imenu Jan. Našao je sebi kućicu na obodu grada. Svakoga dana seo bi na stolicu i čekao. Samo to je radio, ništa drugo. I tako danima, nedeljama, mesecima. Kosa na glavi njegovoj rasla je dugačka, a brada mu se vila do pojasa.

Pobrinuti se za svoje mesto i pričekati

Mirno čekati...

